

φερόμεναι μονονουχὶ φωνὴν ἀφιεῖσθαι διαμαρτύρονται κατὰ τῶν ἐρασμικῶν τῆς Γερμανίας, οἵτινες πᾶσαν τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τῆς προφορᾶς αὐτοῦ στρέφουσιν.

Ὁ σοφὸς Blass δυσφορεῖ κατὰ τῶν ἀποφαινομένων ὅτι ἡ ἐρασμικὴ προφορὰ οὐκ ἔστιν ἀρχαία, ἀλλὰ νέα, πλαστὴ, τεχνητὴ καὶ αὐθαίρετος (dass die Erasmische Aussprache keinen Boden habe, sonder nichts als Willkür sei), οὐδέποτε ἐν ἑλληνικῇ χώρᾳ οὔτε λαλῆσθαι ὑπὸ ἑλληνικοῦ στόματος, οὔτε ἀκουσθῆναι ὑπὸ ἑλληνικοῦ ὠτός, οὔτε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, οὔτε κατὰ τοὺς τοῦ Ἀρχιλόχου καὶ Σόλωνος, οὔτε κατὰ τοὺς τοῦ Περικλέους καὶ Πλάτωνος.

Κατὰ τὸν Blass ἡ ἐρασμικὴ προφορὰ ἐπὶ ἀσφαλοῦς στηρίζεται ἐδάφους, ἐπὶ ἐπιστημονικῶν ἀρχῶν· αἱ ἀρχαὶ εἰσι τρεῖς, δύο γνήσιαι, ἡ πρωτότοκος τοῦ Ἐράσμου, καὶ ἡ δευτερότοκος, ἥτις εἰ μὴ τοῦ Ἐράσμου, ἀλλ' ἐν τῇ πράξει εἰς τὸ μέσον ἦχθη. Das princip, wenn nicht das Ursprüngliche des Erasmus, so doch das in der That Aufzustellende ἡ δὲ τρίτη κίβδηλος καὶ νόθος (verfälschtes Erasmisches princip), ἥτις τὰς δύο ἄλλας ἐκτοπίσασα κατέλαβε τὴν θέσιν αὐτῶν καὶ ζῇ καὶ βασιλεύει. Τοσοῦτοι λοιπὸν μόχοι καὶ ἀγῶνες καταβάλλονται, ὅπως βασιλεύῃ τὸ ψεῦδος· Λυπηρόν, ἀλλ' ἀληθὲς ἔστιν, ἡ βασιλεία τοῦ ψεύδους ὑπερὶ τὰς τρεῖς διαρκεῖ ἑκατονταετηρίδας.

(Ἀκολουθεῖ).

II ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΑΥΣΜΟΥ

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ.*

Μετὰ τοὺς ποιητὰς τούτους, οὐχὶ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν σειρὰν τῶν ἱστορουμένων, ἔρχεται ὁ Ἀπολλόδωρος, συνεχιζὼν καὶ, οὕτως εἰπεῖν, ἐπεξηγῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου λεχθέντα ἀνωτέρω.

Ταῦτα δὲ φαίνεται ὅτι δὲν παρέλαβε μόνον ἐκ τῶν ὀλίγων καὶ συντόμων λέξεων τοῦ ποιητοῦ τούτου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν διεσπαρμένων παραδόσεων τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ συγγραφεὺς οὗτος λέγει τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ δεκάτου ἄθλου τοῦ Ἡρακλέους:

«Δέκατον δὲ ἐπετάγην ἄθλον τὰς Γηρυόνης βόας ἐξ Ἐρυθείας κομίζειν. Ἐρύθεια δὲ ἦν Ὀκεανοῦ πλησίον κειμένη νῆσος, ἡ νῦν Γάδαιρα καλεῖται. . . . Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρυόνης βόας, διὰ τῆς Εὐρώπης, ἄγρια πολλὰ παρελθὼν Λιβύην ἐπέβαινε καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὁρῶν Εὐρώπης καὶ Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας. Θερμινόμενος δὲ ὑπὸ Ἥλιου κατὰ τὴν πορείαν, τὸ τῶρον ἐπὶ τὸ

θεὸν ἐνέτεινεν. Ὁ δὲ τὴν ἀνδρεῖν αὐτοῦ θαυμασας, χρύσειον ἔδωκε δέ π α ς, ἐνῶ τὴν Ὀκεανὸν διεπέρασε. . . .»

(Ἀπολλοδ. βιβλίοθ. Β, ε'—10).

Τὸ χωρίον τοῦτο παρέθεσα μᾶλλον πρὸς ὑποστήριξιν καὶ διασάφησιν τοῦ ἀμέσως κατωτέρω, τοῦ ἑξῆς:

« . . . Ἐνδέκατον ἐπέταξεν ἄθλον παρ' Ἑσπερίδων χρύσεια μῆλα κομίζειν. Ταῦτα δὲ ἦν, οὐχ ὡς τινες εἶπον, ἐν Λιβύῃ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντος ἐν Ἑσπερορείᾳ. . . Ἐφύλασσε δὲ αὐτὰ δράκων ἀθάνατος. . . Μετὰ τούτους δὲ Ἑσπερίδας ἐφύλαττον Αἴγλη Ἐρύθεια, Ἑστία, Ἀρέθουσα. . . Βαδίζων δὲ δι' Ἰλνυρίων καὶ σπεύδων ἐπὶ ποταμὸν Ἡριδανόν, ἦκε πρὸς νύμφας Διὸς καὶ Θέμιδος. Αὐταὶ μνηστύουσιν αὐτῷ Νηρέα. . . Μαθὼν δὲ Λιβύην διεξίει. . . Μετὰ Λιβύην δὲ Αἴγυπτον διεξίει. . . διεξιὼν δὲ Ἀσίαν, Θερμυδράτις, Αἰνιδίου λιμένι προσίσχει. . . Παριὼν δὲ Ἀραβίαν Ἡμαθίωνα, κτείνει, παῖδα Τιθωνοῦ. Καὶ διὰ τῆς Λιβύης πορευθεὶς ἐπὶ τὴν ἕξω θάλασσαν. Καταπλεῖ' οὗ τὸ δέ π α ς καταλαμβάνει. Καὶ περαιωθεὶς ἐπὶ τὴν ἡπειρον τὴν ἀντικρὺ, κατετίθεισεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου τὴν ἐσθίοντα τὸ τοῦ Προμηθεὺς ἥπαρ αἰετόν. . . Καὶ τὸν Προμηθεῖα διέλυσε. . . Ὡς δὲ ἦκεν εἰς Ἑσπερορείαν πρὸς Ἀτλαντα, εἰπόντος Προμηθεὺς τῷ Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἐπὶ τὰ μῆλα μὴ πορεύεσθαι, διαδεδάμενον δὲ Ἀτλαντος τὸν πόλον ἀποστέλλειν ἐκεῖνον, πεισθεὶς δὲ διεδέξατο. . . Ἐννοεῖ δὲ φασιν οὐ παρὰ Ἀτλαντος αὐτὰ λαβεῖν, ἀλλὰ αὐτὸν δρῶσθαι τὰ μῆλα, κτείναντα τὸν φρουροῦντα ὄρεον. . . »

(Ἀπολλοδ. βιβλίοθ. Β, ε', στ'—11).

Ἐκ τῶν εἰρημένων τούτων δύο χωρίων τοῦ Ἀπολλοδώρου παρατηροῦμεν ὅτι καὶ ὁ συγγραφεὺς οὗτος συμφωνεῖ μετὰ τὸν προρρηθέντων κορυφαίων ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὡς πρὸς τὴν πρὸς δυσμὰς καὶ πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ ὑπαρξιν ἐτέρων χωρῶν, δηλ. τῶν Κιμμερίων, Ἑσπερίδων καὶ Γοργόνων.

Διότι κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ δρομολογίου τοῦ Ἡρακλέους καταφαίνεται ὅτι οὗτος ἀναχωρήσας ἐξ Ἑλλάδος διήλθε τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Λιβύην, ἐκ τῆς ὁποίας μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐκ ταύτης εἰς τὴν Ἀσίαν, ὁπόθεν παριὼν τὴν Ἀραβίαν, φονεῖται τὸν Ἡμαθίωνα, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἦτο βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, ἐπομένως ὁ Ἡρακλῆς διήλθεν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καὶ οὐχὶ πάλιν ἐκ τῆς Λιβύης, ὡς ὁ συγγραφεὺς λέγει (συγχίζων, ὡς φαίνεται, τὸ ὄνομα, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ Λιβύη καὶ Αἰθιοπία ὠνομάζετο ἡ αὐτὴ ἡπειρος). ὅθεν διὰ τῆς Αἰθιοπίας πορευθεὶς φθάνει εἰς τὴν ἐξωτερικὴν θάλασσαν, ἥτις βεβαίως ἦτο ὁ Ὀκεανός, ἐνθα τὸ δέ π α ς τοῦ ἡλίου ὑπῆρχεν. Εἰς τὸ προηγούμενον χωρίον τοῦ ὁ συγγραφεὺς οὗτος ὑποδεικνύει καὶ οὕτως εἰπεῖν ὁμηροῖ γεωγραφικῶς τὴν θέσιν ἐνθα ὑπῆρχε τὸ δέπας τοῦτο, ὅπερ τῷ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐν τοῖς παρὰ τὴν Ταρτησσὸν τόποις κειμένοις παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας ἐν Λιβύῃ, εἴτα δὲ τὸ δέπας τοῦτο λαβὼν διεπεραιώθη εἰς τὴν ἀντικρὺ ἡπειρον, ἥτις βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ ᾖ ἡ νῆσος Ἐρύθεια, ἀλλὰ μεγάλη γῆ, δι' ἧς μετέβη εἰς τὰς Ἑσπερίδας, διελθὼν προηγούμενος διὰ τοῦ Καυκάσου καὶ Ἀτλαντος.

Τίς δὲ ἦτο ἡ μεγάλη αὕτη ἡπειρος ἐν τῇ ἐκτυλίσσει τῆς παρούσης θά ἐκδηλωθῇ.

Μετὰ τὸν Ἀπολλόδωρον ἔρχεται ὁ παρ' Αἰλιανῷ ἀναφερόμενος Θεόπομπος λέγων:

*) Ἴδε ἀριθ. 31, σελ. 602—605.

«... καὶ ὑπὲρ τούτων ὁ Σελήνης ἔλεγε πρὸς τὸν Μίδαν· τὴν μὲν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Λιβύην νήσους εἶναι ὅς περιρρέειν κύκλῳ τὸν Ὠκεανόν. "Ηπειρον δὲ εἶναι μόνην ἐκείνην τὴν ἔξω τούτου τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ μὲν μέγεθος αὐτῆς ἄπειρον διηγέτο... καὶ νόμους αὐτοῖς τετάχθαι ἐναντίως κειμένους τοῖς παρ' ἡμῶν νομιζομένοις. Δύο δὲ εἶναι πόλεις ἔλεγε μέγεθαι μεγίστας, οὐδὲν δὲ ἀλλήλαις εἰκέναι· καὶ τὴν μὲν ὀνομάζεσθαι Μάχιμον τὴν δὲ Εὐσεβή... Ἐπιχειρήσαι δὲ ποτε καὶ διαβῆναι τούτους εἰς τὰςδε τὰς ἡμιδαπὰς νήσους ἔλεγε, καὶ διαπλεύσαντάς γε τὸν Ὠκεανόν... ἕως Ὑπερβορέων ἀφικέσθαι... ἐπ' ἐσχάτῳ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν τόπον εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι "Ανοστον...»

(Θεόπομ. παρ' Ἀλκιανῶν ποικ. ἱστορ. L. V. H. III. 18.

Ἐνθα καταδεικνύται ὀφθαλμοφανέστατα ἡ γνῶσις ἑτέρας ἡπείρου μεγαλειτέρας τῶν τριῶν ἄλλων γινώστων.

Τελευταῖον πάντων κατὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν εἰδησέων ἀφῆκα τὸν Πλάτωνα, ὅστις περιγράφει λεπτομερέστερον τὰς πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῶν Ἡρακλείων σπηλῶν χώρας, παραλαβὼν τὰς περιγραφὰς ταύτας ἐκ τῶν πρὸς τὸν Σόλωνα διηγήσεων τῶν ἱερέων τῆς Σαίδος.

Ὁ συγγραφεὺς οὗτος λέγει :

«... λέγει γὰρ τὰ γεγραμμένα, ὅσῃν ἡ πόλις ὑμῶν ἔπαυσε ποτε δύναμιν ὑβρεῖ πορευομένην ἄμα ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ἔκωθεν ὁρμηθεῖσαν ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πελάγους. Τότε γὰρ πορεύσασθαι τὴν τὴν ἐκεῖ πελάγος· νῆσον γὰρ πρὸ τοῦ στόματος εἶχεν, ὃ καλεῖτε, ὡς φάτε ὑμεῖς Ἡρακλέους στήλας· ἡ δὲ νῆσος ἄμα Λιβύης ἦν καὶ Ἀσίας μέζων, ἐξ ἧς ἐπιβατὴν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους τοῖς τότε ἐγγίγνετο πορευομένοις, ἐκ δὲ τῶν νήσων ἐπὶ τὴν καταντικρὺ πᾶσαν ἤπειρον, τὴν περὶ τὸν ἀληθινὸν ἐκείνον πόντον. Τὰς μὲν γὰρ, ὅσα ἐντὸς τοῦ στόματος οὗ λέγομεν, φαίνεται λιμὴν στενὴν τινα ἔχον εἰσπλύνει· ἐκεῖνο δὲ πελάγος ὄντως, ἡ τε περιέχουσα αὐτὸ γῆ παντελῶς ἀληθῶς ὀρεότα· ἂν λέγοιτο

ΗΠΕΙΡΟΣ...

[Πλάτ. Τίμαιος 24.

Ἡ ἐκφραστικωτάτη καὶ γεωγραφικωτάτη αὕτη περιγραφὴ τοῦ Πλάτωνος ποῖαν ἄλλην ἡπειρον πέραν τῆς Ἀτλαντίδος ὑποδεικνύει ἡμῖν διὰ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου αὐτοῦ εἰ μὴ αὐτὸν τοῦτον τὸν ὑπὸ τοῦ ἀτρομήτου Χριστοφόρου Κολόμβου ἀνακαλυφθέντα νέον κόσμον ;

Ὅθεν, ἐκ τῶν ἀνωτέρω τούτων χωρίων τόσῳ σπουδαίων συγγραφέων, τῶν κατὰ τάξιν παρατιθεμένων, καὶ ἐκ τῆς συγκριτικῆς μελέτης ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος τῶν δύο κόσμων, πρὸς δὲ καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν παραδόσεων καὶ μύθων τῶν λαῶν ἀμφοτέρων τῶν κόσμων, τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ σπουδαίῳ συγγράμματι τοῦ κ. Donnelly τῷ ἐπιγραφόμενῳ «Ἀτλαντὶς» ποριζόμεθα τὰ ἐξῆς :

Αὐ. Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἐγνώριζον τὰς πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ πρὸς δυσμὰς χώρας.

Βον. Ὅτι ὑπῆρχε συγκοινωνία μεταξὺ τῶν λαῶν τῶν ὑπερωκεανείων χωρῶν καὶ

Γον. Ὅτι ἡ συγκοινωνία αὕτη ἐξετελεῖτο διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὲν Ὠκεανοῦ ἐν τοῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ χρόνοις μέσῳ τῆς Ἀτλαντίδος, διὰ τοῦ

Εἰρηνικοῦ δὲ Ὠκεανοῦ ἐν τοῖς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν χρόνοις μέσῳ τοῦ Βεργιγγείου πορθμοῦ.

Καὶ τὰ μὲν δύο πρῶτα ζητήματα ἀρκούντως μοι φαίνεται ἐξηγήσα ὑμῖν. Ὅσῳ δ' ἀφορᾷ τὸ τρίτον, ἦτοι τὸ περὶ συγκοινωνίας τῶν δύο κόσμων διὰ τῆς Ἀτλαντίδος, ἢ μᾶλλον ἂν ὑπῆρξεν ἡ Ἀτλαντὶς, τοῦτο μέλλω νῦν νὰ ὑποβάλω ὑμῖν.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ.

ἀρχιτέκτων

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΣ.

Βοτανικὴ μελέτη.

Τὸ κρυπτόγαμον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Περονοσπορίων. Ταῦτα ζῶσι, παρασιτικῶ τῷ τρόπῳ, ἐπὶ τῆς παρεγχύμας τῶν Φανερογάμων, προξενοῦντα διαφόρους καταστρεπτικὰς ἀσθενείας τούτων· π.χ. τὴν τῶν γεωμήλων, ἀμπέλου, κοκκινογουλίων, κρομμύων κτλ. κτλ. ἃ ὁ K. Van Tieghem ἐν τῇ Βοτανικῇ αὐτοῦ ἀναφέρει¹.

Ἐξ αὐτῶν μία τυγχάνει καὶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος καὶ ἡτις πλὴν τοῦ ὀνόματος Περονοσπόρου καὶ τοῦ Mildiou φέρεται.

Ὁμιλοῦντες περὶ τῶν χαρακτῆρων τῆς ἀσθενείας ταύτης, εἶπομεν ὅτι λευκὴ τις ἐν εἶδει κόνεως ἐξάνθησις εἰς τὴν κάτω τοῦ φύλλου ἐπιφάνειαν σχηματίζεται. Ἐὰν λοιπὸν διὰ τινος λεπτοῦ ἐργαλείου λάβωμεν μικράν τινα τῆς κόνεως ταύτης ποσότητα, καὶ θέσωμεν αὐτὴν ὑπὸ τὸ μικροσκοπίον², βλέπομεν ὅτι αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ διαφόρων νημάτων καρπικῶν μετὰ σπόρων.

Τὰ νήματα ταῦτα ἐξερχόμενα τῶν στομάτων³ προσκολλῶνται εἰς τὸ μυσκίλιον⁴, ὅπερ διακλαδιζόμενον μεταξὺ τῶν ἰσθμῶν τοῦ φύλλου, τὰς πρὸς θρέψιν του οὐσίας διὰ τοῦ ἐκμυζιτηρίων αὐτοῦ ἀντλεῖ.

Ἐπὶ διαφόρων τῶν νημάτων τούτων σημείων σχηματίζονται οἰδήματά τινα, ἅτινα βλαστάνοντα νέους σπόρους παράγουσι.

¹) Ἰδε ἀριθ. 31, σελ. 607 — 611.

1) Traité de Botanique par M. Van Tieghem Σελ. 1083 τμ. Β'.

2) Τὴν πρὸς ἐξέτασιν ταύτην κόνιν θέλομεν θέσει πρῶτον ἐπὶ τῆς, ἐπὶ τινος ὑαλίνου τεμαχίου (poste objet), σταγόνας ὕδατος, ἢ ἀρῶν καλῶς ἐντὸς τῆς σταγόνας βυθίσωμεν, θέλομεν καλύψει δι' ἑτέρου τεμαχίου ὑαλοῦ λίαν λεπτοῦς (couvre objet) ἐπὶ τούτῳ χρησιμεύουσας. Τούτων γενομένων ἀφῆραμεθα τῆς παρατηρήσεως θέτοντες τὴν προπαρασκευὴν ἡμῶν ταύτην ὑπὸ τὴν σωλήνα τοῦ μικροσκοπίου, ὃν καταβιβάζομεν ἢ ἀναβιβάζομεν μέχρις ἐπιτυχίας.

3) Κύτταρά τινα τῆς ἐπιδερμίδος μερίζομενα ἐν καιρῷ τῆς αὐξήσεως αὐτῶν γεννῶσι νέκ, παραλλάσσοντα, τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν μορφήν, συνήθως ἡμισελήνοειδῆ, καὶ καταλείποντα ἐν μέσῳ αὐτῶν κενὰ καλούμενα στόματα.

4) Ὡς ᾤδη ἐρρήθη, οὕτω καλεῖται τὸ φωτικὸν τμήμα τὸ καὶ πρὸς τὸν καυλὸν καὶ τὰς ρίζας τῶν τελειοτέρων φυτῶν ἀντιστοιχοῦν.